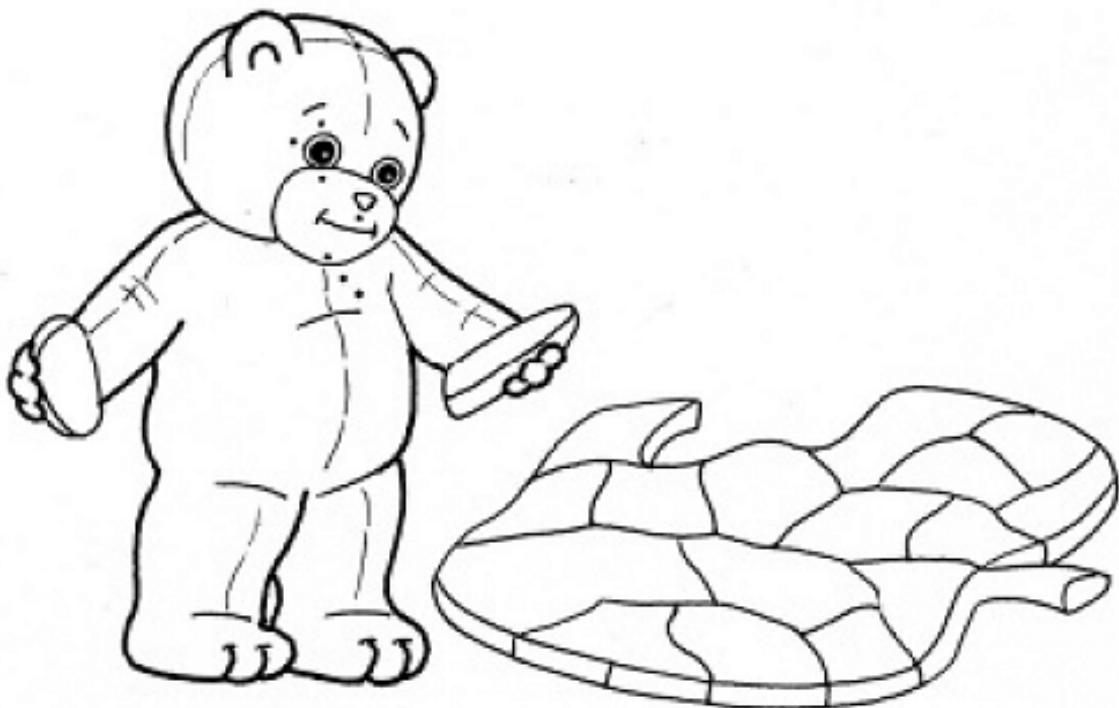

Farvelæg PrikkeBjørn - Den store forvirring

Den store forvirring. Af Till Schilling

"Åh mor, sikken en dejlig gave, tak, det bliver bare så sjovt"! Sagde PrikkeBjørn, da han modtog sit længe ventede puslespil.

Hans kammerat Matt havde et puslespil nøjagtig magen til, og PrikkeBjørn plejede altid at lægge puslespillet sammen med Matt, så han havde bedt sin mor om at få et sådan et helt for sig selv.

Han havde ventet næsten 3 lange uger på denne dag, og nu var hans mor endelig stoppet ved butikken efter arbejdstid for at købe PrikkeBjørn hans eget puslespil og havde givet det til ham med et stort smil.

PrikkeBjørn gik straks i gang og åbnede æsken, hvor alle puslespilsbrikkerne var. Matt og PrikkeBjørn havde det altid så sjovt, når de samlede det puslespil, at PrikkeBjørn simpelthen ikke kunne vente og åbnede æsken med det samme. Men fordi han var så spændt på at komme i gang, tabte han ved et uheld alle brikkerne ud på gulvet!

"Åh mand, hvad skal jeg nu gøre"? Sagde PrikkeBjørn, mens han satte sig ned for at tænke sig om.

Det var ærgerligt, at han havde tabt dem, men det var jo trods alt et puslespil og derfor vidste han, at det eneste han skulle gøre, var at finde en god brik at starte med.

Men han opdagede, at dette var sværere, end han havde forestillet sig." *Det plejer altid at være Matt, som finder den første brik*", kom PrikkeBjørn i tanke om." *Hvad skal jeg så gøre?*", spurgte PrikkeBjørn sig selv. Mens han prøvede og prøvede at få brikkerne til at passe sammen, begyndte han at blive forvirret, og så følte han sig skuffet, fordi han ikke magtede at starte lige så hurtigt, som når han legede med Matt.

"Åh nej", sagde han til sig selv " *jeg får aldrig det her samlet iger!*".

Selv om han virkelig prøvede, kunne han ikke finde et sted at starte!

Først blev han trist af bare skuffelse. Det var altid nemmere, når Matt var i nærheden. Bare tanken gjorde ham nu vred, og så kom han i tanke om noget ved tapning. Han huskede, at vrede ikke er en god løsning, fordi det kun ville få ham til at føle sig dårligere og netop derved kunne hindre ham i at tænke i løsningen af puslespillet.

Så han smilede bare og sagde til sig selv : " *Måske vil jeg tappe på det at føle mig vred, i stedet for bare at sidde her og være vred. Jeg behøver slet ikke at være vred, vel? Jeg ønsker jo bare at samle puslespillet!*"

Så begyndte han at tappe på Karatepunktet, idet han tænkte ved sig selv :

Selvom jeg er en smule vred, fordi jeg ikke kan samle puslespillet, er jeg en god PrikkeBjørn.

Selvom jeg er skuffet over at jeg ikke kan komme i gang uden Matt, er jeg en god PrikkeBjørn.

Selvom jeg virkelig ønsker at samle dette puslespil, men ikke ved, hvor jeg skal begynde, er jeg en god PrikkeBjørn.

Så opdagede han, at følelsen af vrede var på vej væk. Han følte sig ganske enkelt slet ikke vred. Han tænkte bare, OK så vil jeg tappe på min tristhed, og han fortsatte tapningen.

"Jeg er så ked af det".

"Jeg er så ked af det".

"Jeg vil så gerne være færdig med det til far kommer hjem. Han ville blive så stolt af mig".

PrikkeBjørn lagde mærke til, at tristheden forsvandt og så kiggede han igen på alle brikkerne, der lå omkring ham. Han lagde mærke til, at de to, der var lige ved hans fødder, så ud til at kunne passe sammen, hvis bare han drejede den ene af dem.

"Manner, manner, manner" Nøjagtig som han havde tænkt, det kunne de. Han var rigtig glad og forstod ikke helt, at han ikke havde set det før. De var lige der ved hans fødder.

De to brikker var alt, han behøvede for at komme i gang med sit "arbejde" og i løbet af ingen tid kaldte han på sin mor, som stod i køkkenet og lavede aftensmad. "Mor! Mor! se hvad jeg har gjort, jeg har samlet puslespillet." Mor gik tværs gennem stuen, hvor PrikkeBjørn havde lavet puslespillet. Hun var så stolt af PrikkeBjørn, at hun gav ham et kæmpek nus og sagde : " Hold da op, det var hurtigt PrikkeBjørn. Det ser ud til, at jeg er nød til at købe dig et nyt!" og det gjorde PrikkeBjørn rigtig glad, og han tænkte ved sig selv " jeg kan få Matt på besøg og så kan vi lave det nye sammen".

"Tusind tak mor", sagde PrikkeBjørn, mens han med stor forsigtighed lagde hver brik rigtigt, så han kunne vise det til sin far, så snart far kom hjem.